

heternas gång, men bolag utgöra endast ett aggregat af personligheter, hvilka hvar för sig må rösta efter befogenhet, så får jag vidare föreslå:

2) att bolag och med dem jemförliga styrelseverk eller andra så kallade moraliska personligheter må från rösträtt i kommunens angelägenheter uteslutas.

Då slutligen rörelse och förmögenhet icke är en ofelbar, utan blott relativt användbar mätare på duglighet för kommunala ärendens bedömande, intilldess en bättre kan utfinnas, så torde vara tjenligt, till förekommande af missbruk genom allt för stort röstetals samlande på en hand,

3) a) att ingen tillerkännes rösträtt för mer än hvad nu gällande kommunallag föreskrifver för stad, eller $\frac{1}{10}$ af kommunens hela röstetal, eller, om så finnes skäligt, en ännu mindre bråkdel deraf; samt

b) att, om minst hälften af alla röstberättigade inom kommunen äro tillstädes och två tredjedelar af de sålunda närvarande, per kapita räknade, reservera sig mot den mening som fått röstpluralitet, må den ej ega kraft af lagligen fattadt beslut.

Antagas ofvanstående bestämmelser, så har man, som jag tror, häfdat den i dessa mål och i min tanke enda rätta grundsatsen, att samhällets skydd och förmåner tillkomma alla lika, men rätt att bestämmande inverka på gången af dess angelägenheter endast i den mån en hvar har förmåga dertill, så vidt den kan utrönas; och tillika har man förekommit, att något anmärkningsvärdare missbruk från de förmögnares sida må kunna ega rum.

Stockholm den 24 Januari 1868.

J. J. Magnell.

N:o 58.

Af Herr C. J. Grafström: Om ändring af 14 och 16 §§ i Fattigvårdsstadgan af den 13 Juli 1853.

Enligt Kongl. Förordningen af den 25 Maj 1847 fordrades, för att vinna försörjningsrätt inom en församling, att der hafva vistats i trenne på hvarandra följande år, utan att hafva fallit fattigvården till last. Då man insåg, att denna tid var alldeles för lång och derföre sökte en annan, föll man olyckligtvis i den motsatta öfverdriften och valde en tid, som härvidlag torde kunna anses som den kortaste tänk-

bara, nemligen sex månader. Olägenheterna af denna korta tid dröjde icke att visa sig, men man ansåg dem af sådan art, som är oskiljaktig från öfvergången från ett system till ett annat. Emellertid kan det icke längre förnekas, att om dessa olägenheter till en början vore mindre, hufvudsakligen måhända derföre att man icke genast insåg de många utvägar denna korta tidsbestämmelse erbjöd, å ena sidan för att blifva af med en fattig person eller familj, och å den andra för att få den tillbakavisad till den ort hvarifrån den kommit, en sådan erfarenhet numera icke saknas.

Att uppräknade alla de omvexlande sätt, hvarpå särskilda fattigvårdsstyrelser i detta afseende synas hafva gått till väga anser jag ej tillkomma mig; blott det vill jag här anmärka, att fattigunderstöd ej sällan beviljats inflyttande personer eller familjer, som det tycks, endast för att såmedelst kunna inom den föreskrifna korta tiden återfordra det och på samma gång bli af med dem. Jag vill icke klandra dessa åtgärder i allmänhet, såsom varande i full öfverensstämmelse med lagen; men då de förekomma i kommuner, der man annars är ganska återhållsam i fråga om understöds meddelande, kan man knappast afhålla sig från den tanken, att dylika förfaranden mera afse kommunens egen fördel än den enskildes rätt.

Skulle nu, så föreställer jag mig, tiden för vinnande af försörjningsrätt inom annan kommun förlängas till ett år efter skedd mantalsskrifning, vore i min tanke mycket gjordt till en framtida förbättring i berörda hänseende, framförallt inom större samhällen, der inflyttningarna, af lätt insedda skäl, äro svårare att kontrollera och just derföre oftast förekomma. Då, såvidt jag förmår inse, intet samhälle genom denna förändring kan skadas men deremot fördel obetingadt tillskyndas alla utan undantag, hemställer jag vördsamt, att Riksdagen behagade för sin del besluta:

att §§ 14 och 16 i nu gällande Fattigvårdsförordning af den 13 Juli 1853 måtte i enlighet härmed förändras.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 24 Januari 1868.

Carl J. Grafström.